

2019. március 31. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Lk 15,1-3.15-32 – Valamennyien tékozló fiúk vagyunk

Elmélkedésem csupán három szépirodalmi idézet, az alábbi három gondolattal:

1. Kelj föl, ez a nap áldott!
2. Valamennyien tékozló fiúk vagyunk.
3. Most éppen az atyai háztól távolodó, vagy oda közeledő vagyok-e?

„A fiú: Véres a lábam. Tüske marta. / Hajam zilált. Künn járt viharba. / Szemem vörös. Villámba nézett. / Szívem törött. Megvert az élet. / Az ajkamat száz csók égette. / A lelkemet száz pók mérgezte. / Atyám, te jó, öreg, te áldott, / Fiad vagyok, a visszapártolt. – A testvér: Én mindig a te fiad voltam / Atyám, én soha nem ujjongtam. / Én nem daloltam, nem öleltem, / Én itt maradtam a közelben. / Ő bűnös, ő koldús, ő gyöngye, / Ő elbukott, vesszen örökre! – Az atya: Öreg volnék, de érzem én még / A régi lángok égetését, / A boromat kiittam én is, / Volt vágyam és ujjongtam én is. / Ez a fiú a vérem vére, / A szomorúság lőn a bére, / Az átok fogta, vihar verte, / Az életet *sírván* szerette. / Kelj föl, ez a nap áldott szombat, / Fonyadt karommal átkarollak. / Ne sírj, a sorsnak lelke nincsen, / Balcsillag ég a szíveinkben! / Szárnynak ólom, dér a virágnak / És a gyönyörnek bére bánat! / Egy itt a vétek: élni merni / És egy a vigasz itt: a semmi!” (Juhász Gyula: A tékozló fiú)

„Valamennyien tékozló fiúk vagyunk, azzal a különbséggel, hogy egyesek az atyai háztól eltávolodó, míg mások már a visszavezető úton járnak.” (Pilinszky János: Egy lírikus naplójából, IV., részlet)

„A tékozló fiú története nem egyes bűnösök története, hanem az egész emberiségé, minden emberé. Minden vágyunk, ami legmélyén nem az Istenre való tökéletes ráhagyatkozást tartalmazza, lényege szerint távolodást jelent az atyai háztól, és minden lépésünk, legyen bármi az, mit az Istenre való hagyatkozás vágya vezérel, lényege szerint mindig közeledés. ... Legtöbben olyan tékozló fiúk volnánk, kiknek távolodó és közelítő léptei hetenként, naponként, s nemegyszer óránként váltják egymást azon a bizalmi úton, hol választanunk kell kő és kenyér között.” (Pilinszky János: Kő és kenyér, részlet)

Valkó János, Sopron